

land, man flytter fra, og i Danmark – det gælder selvfølgelig også omvendt. Kan det være rigtigt, at man både skal kunne øve indflydelse på, hvordan den kommune, som man bor i, f.eks. her i Danmark, og den kommune, som man kommer fra, skal styres og ledes? Jeg synes i hvert fald ikke, det kan være særlig demokratisk. Det er muligt, at ministeren redegør for det, når hun runder forslaget af her. Jeg kunne godt lide at vide, hvad baggrunden for, at man har truffet en sådan beslutning, er. Det er da noget udemokratisk at kunne stemme to steder, synes jeg.

(Kort bemærkning).

Poul Erik Dyrlund (S):

Nu er det sådan, at vi er i den heldige situation, at hvis man læser de bemærkninger, der følger med lovforslaget, rigtig godt igennem, vil man se, at det rent faktisk er opgjort, hvor mange personer det drejer sig om, når nu vi skal prøve at definere begrebet »ganske betragteligt«, som hr. Poul Nødgaard har fremført. Det fremgår faktisk af bemærkningerne til lovforslaget, at hvis vi havde haft denne lov ved det sidste amts- og kommunevalg, havde der ikke været tale om 97.000 personer, men om ca. 110.000 personer. Altså taler vi om et mertal på ca. 13.000 personer. Det er det, man fra Fremskridtspartiets side kalder »ganske betragteligt«.

Elisabeth Arnold (RV):

I forlængelse af den debat, der netop har udsplundet sig mellem den socialdemokratiske ordfører og Fremskridtspartiets ordfører, vil jeg ganske kort minde om nogle af de utallige gange, hvor vi har debatteret forslag fra Fremskridtspartiet om at ophæve denne regel om, at man efter at have haft bopæl i Danmark i 3 år kan få stemmeret, og jeg har ved gentagne lejligheder spurgt Fremskridtspartiets ordfører, hvor mange der var blevet valgt ved de kommunevalg, hvor der havde været valgbarhed også for udlændinge. Og hver gang havde Fremskridtspartiet ikke gjort hjemmearbejdet og fundet ud af, hvor mange det egentlig drejede sig om. Derfor vil jeg gerne spørge hr. Poul Nødgaard, om han nu ved, hvor mange valgbare udenlandske kandidater der blev valgt ved det sidste kommunevalg.

Men for at vende tilbage til det lovforslag, vi behandler, vil jeg godt sige, at Det Radikale Venstre støtter det. Vi har også lagt mærke til SF's bemærkninger til lovforslaget, og det er

klart, at man kan diskutere, om nogen som helst form for ændring af dansk lovgivning, som bunder i et EF-direktiv, overhovedet er forenelig med Edinburgh-Afgørelsen. Det har man altså fra juridisk hold skønnet at denne her er. Da vi gennemførte det nationale kompromis og Edinburgh-Afgørelsen, forestillede vi os ikke i vores vildeste fantasi, at man kunne gennemføre ordninger, som var mere favorable for EU-borgere og udenlandske statsborgere end dem, vi havde i forvejen. For de var på det tidspunkt de mest favorable, der fandtes i EU.

At der så kommer et forslag om, at man yderligere skal forbedre forholdene for EU-borgere, finder vi egentlig godt nok, og man kan argumentere for, at det kan man udmærket godt gøre. Men det er klart, at hvis man rider et meget højt juridiske skoleridt, kan man også sige, at enhver ændring af valgreglerne i Danmark, som er forårsaget af et EU-direktiv, vil være i modstrid med Edinburgh-Afgørelsen. Det mener vi ikke det er; men man kan formentlig argumentere for begge udlægninger. Det er jeg helt sikker på vi kan få diskuteret i udvalgsarbejdet, og det ser vi frem til med stor fornøjelse.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg vil godt præcisere over for fru Elisabeth Arnold, at jeg respekterer, at juristerne har beskrevet Edinburgh-Afgørelsen og den ensidige erklæring fra dansk side om forholdet således, at man ikke har tilsidesat noget. Men hvis man ser i al almindelighed på lovforslaget, er der rent faktisk en forskel mellem tredjelandsborgere og EU-borgere, og det virker stødende på mig. Men min afgørende indvending mod lovforslaget er demokratiopfattelsen.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg forstår godt, at fru Anne Baastrup føler, at der sker en forskelsbehandling her, som virker stødende på fru Anne Baastrup. Men vi har jo andre regler, hvor der også er en forskelsbehandling af nordiske statsborgere og statsborgere fra andre lande, f.eks. vedrørende indfødsret. Vi har jo tradition for at forskelsbehandle, foretage positiv særbehandling af nogle grupper fra nogle lande, fordi vi føler os mere beslægtede med dem, og lave nogle andre regler for folk fra andre lande. Det er ikke noget nyt for mig, og det har jeg også kunnet leve med.